

HOTĂRÂREA CURȚII  
DIN 18 MAI 1982\*

**AM & S Europe Limited**  
**împotriva Comisiei Comunităților Europene**

„ Protecția confidențialității ”

Cauza 155/79

În Cauza 155/79,

**AM & S EUROPE LIMITED**, reprezentată de J. Lever QC, de la Gray's Inn, C. Bellamy, barrister, de la Gray's Inn, și G. Child, solicator de la Slaughter and May din Londra, cu domiciliul ales la Luxemburg la biroul lui Elvinger și Hoss, 15, Côte d'Eich,

reclamantă,

susținută în pretențiile sale de către

- REGATUL UNIT, reprezentat de către W. H. Godwin, Principal Assistant Treasury Solicitor, în calitate de agent, asistat de către The Rt. Hon. S. C. Silkin QC, din Middle Temple, și de către D. Vaughan QC, din Inner Temple, cu domiciliul ales la Luxemburg la Ambasada Marii Britanii, 28, boulevard Royal,

și

- COMISIA CONSULTATIVĂ A BAROURILOR COMUNITĂȚII EUROPENE (CCBE), reprezentată de către D. A. O. Edward, QC, avocat în baroul scoțian, și de către J. R. Thys, de la baroul din Bruxelles, cu domiciliul ales la Luxemburg la biroul lui E. Biever și L. Schiltz, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

intervenienți,

împotriva

**COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE**, reprezentată de către consilierul său juridic, J. Temple Lang, în calitate de agent, cu domiciliul ales la Luxemburg la biroul consilierului său juridic, M. Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

pârâtă,

susținută în pretențiile sale de către

---

\* Limba de procedură: engleza.

REPUBLICA FRANCEZĂ, reprezentată de către N. Museux, în calitate de agent, și de A. Carnelutti, în calitate de agent adjunct, cu domiciliul ales la Luxemburg la Ambasada Franței, 2, rue Bertholet,

intervenientă,

având ca obiect o acțiune pentru

(a) controlarea de către Curte, în conformitate cu articolul 173 din Tratatul CEE, a legalității articolului 1 litera (b) din Decizia 79/670 a Comisiei din 6 iulie 1979 (JO L 199, p. 31), care obligă reclamanta să furnizeze în scopul examinării (de către Comisie) a anumitor documente profesionale pentru care reclamanta solicită „*legal privilege*”;

(b) declararea dispozițiilor de la articolul 1 litera (b) din decizia din 6 iulie 1979 ca nule și neavenite, în conformitate cu articolul 174 din Tratatul CEE; în al doilea rând, declarația acestora ca fiind nule în măsura în care solicită reclamantei de a furniza în scopul examinării (de către Comisie) fiecare dintre aceste documente *in extenso*,

#### CURTEA,

constituită din J. Mertens de Wilmars, președinte, G. Bosco, A. Touffait și O. Due, președinți de cameră, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros și F. Grévisse, judecători,

avocat general: Sir Gordon Slynn

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

#### Hotărâre

1 Prin cererea depusă la greșea Curții la 4 octombrie 1979, societatea Australian Mining & Smelting Europe Limited (AM & S Europe), cu sediul în Regatul Unit, a introdus, în temeiul articolului 173 al doilea paragraf din Tratatul CEE, o acțiune în anularea articolului 1 litera (b) din decizia individuală 79/760 a Comisiei din 6 iulie 1979 (JO L 199, p. 31), care a fost notificată reclamantei și care o obligă să furnizeze agenților Comisiei, mandatați să efectueze o verificare, toate documentele pentru care se solicită „*legal privilege*”, menționate în anexa la scrisoarea din partea AM & S Europe adresată Comisiei din 26 martie 1979.

2 În sprijinul acțiunii, reclamanta susține că în temeiul unui principiu general comun tuturor acestor state corespondența între avocați și clienții acestora este protejată în toate statele membre, cu toate că sfera de aplicare a acestei protecții și mijloacele de a o obține variază de la un stat la altul. Din acest principiu care, în opinia reclamantei, s-ar aplica „în anumite limite eventuale”, și în dreptul comunitar, ar rezulta că, în cadrul verificării ordonate în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului

din 6 februarie 1962 (JO 1962, p. 204), Comisia nu ar putea să pretindă să primească, cel puțin în întregime, corespondența dintre avocat și client, de vreme ce „întreprinderea revendică protecția și adoptă măsuri rezonabile pentru a convinge Comisia de temeinicia” faptului că documentele în cauză beneficiază efectiv de „*legal privilege*”.

3 Plecând de la această premisă, reclamanta afirmă că ar însemna să se nege principiul confidențialității în cazul în care s-ar permite autorității care desfășoară o investigație sau efectuează o verificare, precum Comisia în cazul de față, în privința căreia se invocă principiul protecției, să examineze documentele protejate, cu riscul încălcării caracterului confidențial al acestor documente. Cu toate acestea, reclamanta recunoaște faptul că, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 17/62, „Comisia are un drept *prima facie* de a vedea documentele deținute de către o întreprindere”, iar, în temeiul acestui drept, „tot Comisia decide dacă documentele sunt sau nu protejate, dar pe baza unei descrieri a documentelor” și nu pe baza examinării acestora, în întregime, de către inspectorii acesteia.

4 Reclamanta admite în această privință că, într-o primă etapă, întreprinderea care invocă protecția ar trebui să furnizeze Comisiei elemente suficiente pentru evaluare, precum descrierea documentelor efectuată de către întreprindere și prezentarea pentru inspectorii Comisiei a „anumitor părți din documente”, cu excepția pasajelor pentru care se solicită protecția, pentru a o convinge că documentele respective sunt efectiv protejate. În cazul în care Comisia nu va fi convinsă de caracterul confidențial al documentelor în cauză, întreprinderea este obligată să permită efectuarea unei „inspecții de către un terț independent, care va verifica descrierea conținutului documentelor”.

5 Decizia atacată, întemeiată pe principiul conform căruia Comisia trebuie să stabilească dacă un anumit document poate fi utilizat sau nu, solicită AM & S Europe să permită inspectorilor mandatați ai Comisiei să vadă documentele în litigiu în întregime. Reclamanta, pretinzând că documentele respective îndeplinesc condițiile cerute pentru a putea beneficia de protecția legală în sensul indicat anterior, a solicitat Comisiei să declare nul articolul 1 litera (b) din decizia citată anterior și, în al doilea rând, să anuleze articolul 1 litera (b) din decizia din 6 iulie 1979 în măsura în care acesta prevede divulgarea în întregime către inspectorul Comisiei a fiecărui document pentru care reclamanta pretinde protecția în temeiul caracterului confidențial al acestor documente.

6 Guvernul Regatului Unit, care a intervenit în această procedură, susține în esență argumentele reclamantei, afirmând că principiul protecției legale a corespondenței între avocați și clienții acestora este recunoscut ca atare în diverse țări ale Comunității, chiar dacă nu există un concept armonizat, unic și invariabil în ceea ce privește limitele acesteia. Acesta admite că acest concept poate face obiectul unor abordări diferite în diverse state membre.

7 În ceea ce privește procedura cea mai potrivită pentru rezolvarea unor eventuale conflicte între întreprindere și Comisie cu privire la caracterul confidențial sau neconfidențial al anumitor documente, guvernul Regatului Unit propune, în cazul în care inspectorul Comisiei nu este mulțumit de dovezile furnizate de către întreprindere,

recurgerea la un expert independent și, eventual, dacă litigiul nu este soluționat, recurgerea la Curtea de Justiție, sesizată de către partea interesată, în urma unei decizii adoptate de către Comisie în temeiul Regulamentului nr. 17/62.

8 Comisia consultativă a barourilor Comunității Europene (CCBE), care a intervenit la rândul său în sprijinul pretențiilor reclamantei, consideră, în ceea ce o privește, că dreptul la o comunicare confidențială între avocat și clientul acestuia (în ambele sensuri) este recunoscut ca drept fundamental, constituțional sau al omului, că acesta este accesoriu sau complementar în raport cu alte drepturi similare recunoscute în mod expres și că acest drept trebuia recunoscut ca atare și aplicat ca parte a dreptului comunitar. După ce a explicat că nu ar fi vorba de o noțiune statică, ci de o noțiune în evoluție continuă, CCBE concluzionează că, în cazul unui litigiu între întreprindere și Comisie cu privire la caracterul confidențial al unui document, procedura cea mai potrivită ar consta în recurgerea la o expertiză sau la un arbitraj. Presupunând, de altfel, că singura instanță competentă pentru a soluționa un astfel de litigiu ar fi Curtea, aceasta ar trebui, în acest caz, să se limiteze la verificarea eventualului caracter confidențial al documentelor în litigiu având în vedere o expertiză ordonată în temeiul articolului 49 din regulamentul de procedură.

9 În fața tuturor acestor argumente, Comisia răspunde că, deși există în dreptul comunitar un principiu general care protejează confidențialitatea corespondenței între avocați și clienții acestora, sfera de aplicare a acestei protecții nu ar putea fi definită în mod general și abstract, ci trebuie stabilită ținând seama de particularitățile reglementării comunitare în cauză, ținând seama de formularea, de structura și de cerințele cărora aceasta le răspunde.

10 Comisia deduce din aceasta că o interpretare corectă a articolului 14 din Regulamentul nr. 17/62 exclude posibilitatea ca acest principiu, astfel cum îl invocă reclamanta, se poate aplica documentelor cerute la o verificare dispusă în temeiul articolului respectiv, inclusiv corespondența dintre întreprinderea în cauză și avocații acesteia.

11 Teza reclamantei ar fi, în opinia Comisiei, cu atât mai inacceptabilă cu cât nu ar oferi pe plan practic nici un mijloc eficient care să permită inspectorilor să se asigure de conținutul și de natura veritabilă a documentelor în litigiu. Din contră, soluțiile propuse în această privință de către reclamantă ar avea ca efect, în special datorită tergiversării inerente oricărei proceduri de arbitraj – presupunând chiar că aceasta din urmă ar fi fost admisibilă din punct de vedere juridic – amânarea în mod semnificativ, sau chiar anularea, acțiunii Comunității de descoperire a eventualelor încălcări ale articolelor 85 și 86 din tratat, compromițând astfel scopurile esențiale ale Regulamentului nr. 17/62.

12 Guvernul Republicii Franceze, care a intervenit în procedură în sprijinul concluziilor Comisiei, arată faptul că dreptul comunitar, în forma sa actuală, nu cuprinde nici o dispoziție care să protejeze documentele schimbate între un consilier juridic și clientul acestuia. Acesta concluzionează că Comisia trebuie să își poată exercita competențele pe care le deține în temeiul articolului 14 din Regulamentul nr. 17 fără a i se obiecta caracterul confidențial al documentelor a căror cunoaștere aceasta o consideră necesară

pentru a îndeplini misiunea pe care i-o încredințează acest regulament. Transformarea consilierului juridic și a întreprinderii care face obiectul unei proceduri în materie de concurență în arbitrii problemei dacă un document este sau nu protejat ar fi, în opinia guvernului, neconformă cu dreptul comunitar și ar putea crea denaturări ale aplicării regulilor privind concurența.

13 Din cerere, precum și din temeiul legal pe care se bazează decizia atacată, rezultă că prezentul litigiu are ca obiect în special interpretarea articolului 14 din Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului pentru a stabili limitele între care se desfășoară eventual exercitarea competenței de verificare a Comisiei, vizată în această dispoziție, în temeiul protecției legale acordate confidențialității corespondenței între avocați și clienții acestora.

14 Odată ce a fost verificată existența unei asemenea protecții în dreptul comunitar și odată ce au fost definite condițiile aplicării acesteia, rămâne să se decidă care dintre documentele menționate la articolul 1 litera (b) din decizia atacată ar putea fi considerate eventual confidențiale, sustrăgându-se astfel competenței de verificare a Comisiei. Dat fiind că o parte a acestor documente a fost comunicată între timp din proprie voință de către reclamanta însăși, documentele care trebuie examinate în prezentul caz sunt documentele depuse, într-un plic sigilat, la grefa Curții la 9 martie 1981, în aplicarea ordonanței Curții din 4 februarie 1981, deschizând din nou procedura orală în prezentul caz.

*(a) Cu privire la interpretarea articolului 14 din Regulamentul nr. 17/62*

15 Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului, adoptat în aplicarea articolului 87 alineatul (1) primul paragraf din tratat, are ca obiect, în termenii alineatului (2) literele (a) și (b) din același articol, respectarea interdicțiilor menționate la articolele 85 și 86 din tratat și stabilirea normelor de aplicare a articolului 85 alineatul (3). Astfel acesta are ca scop realizarea obiectivului menționat la articolul 3 litera (f) din tratat. În acest scop, acesta conferă Comisiei o mare putere de investigare și de verificare precizând, la cel de-al optulea considerent, că aceasta din urmă trebuie să dispună, pe toată piața comună, de puterea de a cere informații și de a efectua verificări „care sunt necesare” pentru a descoperi încălcările aduse articolelor 85 și 86 menționate anterior.

16 Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile de la articolele 11 și 14 din regulament, Comisia poate obține „informațiile” și poate să efectueze verificările „necesare” pentru examinarea încălcărilor aduse regulilor privind concurența. În special articolul 14 alineatul (1) autorizează Comisia să solicite prezentarea documentelor profesionale, adică documentele referitoare la activitatea întreprinderii pe piață, în ceea ce privește în special respectarea regulilor privind concurența. Corespondența dintre avocat și client, în măsura în care se referă la o asemenea activitate, intră în categoria documentelor la care se referă articolele 11 și 14 menționate anterior.

17 De asemenea, dat fiind că documentele pe care le poate solicita Comisia sunt, astfel cum se afirmă la articolul 14 alineatul (1), cele a căror cunoaștere o consideră „necesară” pentru a putea descoperi o încălcare a regulilor privind concurența, rezultă că, în

principiu, însăși Comisia, și nu întreprinderea în cauză sau un terț, expert sau arbitru, trebuie să decidă dacă un document trebuie să îi fie sau nu furnizat.

*(b) Cu privire la aplicabilitatea protecției confidențialității în dreptul comunitar*

18 Reglementarea menționată anterior nu exclude, cu toate acestea, posibilitatea de a recunoaște, în anumite condiții, caracterul confidențial al unor anumite documente profesionale. În fapt, dreptul comunitar, care provine dintr-o întrepătrundere nu doar economică, ci și juridică a statelor membre, trebuie să țină seama de principiile și de conceptele comune drepturilor acestor state în ceea ce privește respectarea confidențialității în special în privința unor anumite comunicări între avocați și clienții acestora. Această confidențialitate răspunde cerinței, a cărei importanță este recunoscută în toate statele membre, conform căreia orice justițiabil trebuie să se poată adresa în mod liber avocatului său, a cărei profesie cuprinde sarcina de a acorda, în mod independent, consiliere juridică tuturor celor care au nevoie de aceasta.

19 În ceea ce privește protejarea corespondenței între avocați și clienți, din sistemele juridice ale statelor membre rezultă că, deși principiul acestei protecții este recunoscut în general, sfera și criteriile de aplicare a acestuia variază, astfel cum, de altfel, au admis atât reclamanta, cât și părțile care au intervenit în sprijinul concluziilor sale.

20 În vreme ce, în unele state membre, protecția confidențialității corespondenței între avocați și clienți se întemeiază în special pe recunoașterea naturii însăși a profesiei de avocat, în măsura în care aceasta contribuie la menținerea legalității, în alte state membre, aceeași protecție își găsește justificarea în cerința mai specifică - de altfel recunoscută și în primele state - a respectării drepturilor apărării.

21 În afara acestor diferențe, drepturile interne ale statelor membre arată, cu toate acestea, existența unor criterii comune prin faptul că acestea protejează, în condiții similare, confidențialitatea corespondenței între avocați și clienți cu condiția ca, pe de o parte, corespondența respectivă să se desfășoare în cadrul și în scopul dreptului apărării clientului și, pe de altă parte, să provină de la avocați independenți, adică de la avocați care nu sunt legați de client prin raporturi de muncă.

22 Într-un asemenea context, Regulamentul nr. 17/62 trebuie interpretat ca protejând, la rândul său, confidențialitatea corespondenței între avocați și clienți în limitele acestor două condiții, reluând astfel elementele care constituie această protecție comune drepturilor statelor membre.

23 În ceea ce privește prima dintre aceste două condiții, chiar Regulamentul nr. 17/62, în special prin cel de-al unsprezecelea considerent și prin dispozițiile de la articolul 19, are grijă să garanteze exercitarea deplină a drepturilor apărării, protecția confidențialității corespondenței între avocați și clienți constituind un corolar necesar. Această protecție trebuie în acest caz să se înțeleagă, pentru a fi eficientă, ca aplicându-se de drept oricărei corespondențe care a avut loc după deschiderea procedurii administrative, în temeiul Regulamentului nr. 17/62, care poate duce la o decizie de aplicare a articolelor 85 și 86

din tratat sau la o decizie care impune întreprinderii o sancțiune pecuniară; aceasta trebuie să se poată aplica și pentru corespondența anterioară, având o legătură cu obiectul unei asemenea proceduri.

24 În ceea ce privește cea de-a doua condiție, trebuie să se precizeze că cerința referitoare la poziția și calitatea de avocat independent, pe care trebuie să o îndeplinească consilierul juridic de la care provine corespondența care ar trebui protejată, se bazează pe o concepție a rolului avocatului, considerat drept colaborator al justiției și care trebuie să furnizeze, în deplină independență și în interesul superior al justiției, asistența legală de care are nevoie clientul. Această protecție are ca echivalent disciplina profesională, impusă și controlată în interesul general de către instituțiile autorizate în acest scop. O astfel de concepție reflectă tradițiile juridice comune statelor membre și se regăsește și în ordinea juridică comunitară, astfel cum rezultă din articolul 17 din Statutul Curții CEE și CEEA, precum și din articolul 20 din Statutul curții CECO.

25 Având în vedere principiile tratatului referitoare la libertatea de stabilire și la libertatea de a presta servicii, protecția acordată astfel prin dreptul comunitar, în special în cadrul Regulamentului nr. 17/62, corespondenței între avocați și clienții acestora trebuie să se aplice fără deosebire tuturor avocaților înscriși în baroul unuia dintre statele membre, indiferent de statul membru în care locuiește clientul.

26 Această protecție nu ar putea fi extinsă dincolo de acest cadru, stabilit de sfera de aplicare a normelor comune cu privire la exercitarea profesiei de avocat, astfel cum rezultă din Directiva nr. 77/249 a Consiliului din 22 martie 1977 (JO L 78, p. 17), întemeiată, la rândul său, pe recunoașterea reciprocă între toate statele membre a noțiunilor specifice dreptului intern al acestora în acest domeniu.

27 Având în vedere toate aceste elemente, este necesar, prin urmare, să se concluzioneze că, deși Regulamentul nr. 17/62 și, în special, articolul 14 al acestuia, interpretat în lumina formulării, structurii și finalității acestuia și, ținând seama de dreptul statelor membre, autorizează Comisia să solicite prezentarea, la o verificare în sensul articolului respectiv, a tuturor documentelor profesionale a căror cunoaștere o consideră necesară, inclusiv corespondența între avocat și client, pentru descoperirea unor eventuale încălcări ale articolelor 85 și 86 din tratat, această putere are, cu toate acestea, o limită în ceea ce privește respectarea confidențialității, în condițiile definite mai sus și în situația în care corespondența respectivă se desfășoară între un avocat independent, adică un avocat care nu este legat de client printr-un raport de muncă și acesta din urmă.

28 De asemenea, este necesar să se observe faptul că principiul confidențialității nu ar putea împiedica divulgarea de către clientul unui avocat a corespondenței dintre aceștia, în cazul în care acesta consideră ca are interesul să facă acest lucru.

*(c) Cu privire la procedurile referitoare la aplicarea protecției confidențialității*

29 În cazul în care o întreprindere, supusă unei verificări în temeiul articolului 14 din Regulamentul nr. 17/62, refuză, invocând dreptul la protecția confidențialității, să

furnizeze printre documentele profesionale solicitate de către Comisie, corespondența cu avocatul său, aceasta trebuie, în orice caz, să furnizeze agenților autorizați de către Comisie, fără să fie, totuși, obligată să le dezvăluie conținutul corespondenței în cauză, elementele utile care pot dovedi că aceasta îndeplinește condițiile care justifică protecția legală definită anterior.

30 În cazul în care Comisia consideră că o asemenea dovadă nu a fost adusă, evaluarea acestor condiții nu ar putea fi lăsată la latitudinea unui arbitru sau a unei autorități naționale. Fiind vorba de o evaluare și de o decizie care afectează condițiile de acțiune ale Comisiei într-un domeniu atât de important pentru funcționarea pieței comune precum cel al respectării regulilor privind concurența, soluționarea litigiilor referitoare la aplicarea protecției confidențialității corespondenței între avocați și clienții acestora poate fi avută în vedere doar la nivel comunitar.

31 Într-o asemenea ipoteză, Comisia trebuie să dispună, în aplicarea articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17/62, prezentarea corespondenței în litigiu și, după caz, să impună întreprinderii o amendă sau o penalitate cu titlu cominatoriu, în temeiul aceluiași regulament, pentru a sancționa refuzul acesteia fie de a aduce elemente doveditoare suplimentare pe care Comisia le consideră necesare, fie de a prezenta corespondența în cauză a cărei confidențialitate, în opinia Comisiei, nu ar fi protejată conform legii.

32 Faptul că, în temeiul articolului 185 din Tratatul CEE, o acțiune introdusă de către întreprinderea în cauză nu are efect suspensiv permite să se răspundă preocupării manifestate de către Comisie cu privire la consecințele pe care termenul cerut de procedura în fața Curții le poate avea asupra eficacității controlului pe care Comisia trebuie să-l exercite cu privire la respectarea regulilor privind concurența din tratat, în vreme ce, pe de altă parte, interesele întreprinderii în cauză sunt protejate prin posibilitatea oferită prin articolele 185 și 186, precum și prin articolul 83 din Regulamentul de procedură de a obține un ordin de suspendare a executării deciziei adoptate sau a oricărei alte măsuri provizorii.

*(d) Cu privire la suspendarea documentelor în litigiu*

33 Din documentele depuse la grefa Curții la 9 martie 1981 de către reclamantă reiese că aproape întreaga corespondență inclusă se referă direct sau indirect la avizele juridice pronunțate la sfârșitul anului 1972 și în cursul primului semestru din 1973.

34 Reiese că s-a redactat corespondența în cauză în perioada precedentă și imediat următoare aderării Regatului Unit la Comunitate și că aceasta se referă în special la stabilirea măsurii în care ar putea fi evitat un eventual conflict între reclamantă și autoritățile comunitare cu privire la situația reclamantei, în special în raport cu dispozițiile comunitare privind concurența. Această situație justifică faptul că, în ciuda perioadei scurse între momentul redactării corespondenței respective și momentul în care a fost inițiată procedura, trebuie să se considere că această corespondență se situează în



cadrul respectării drepturilor apărării și al misiunii specifice a avocatului în această privință. Prin urmare, aceasta trebuie să beneficieze de confidențialitate.

35 Dat fiind acest raport de legătură și având în vedere considerațiile de mai sus, corespondența în litigiu, în măsura în care aceasta provine de la un avocat independent, înscris în baroul unui stat membru, trebuie considerată, prin urmare, confidențială, sustrăgându-se pentru acest motiv de la puterea de verificare a Comisiei, prevăzută la articolul 14 din Regulamentul nr. 17/62.

36 Ținând seama de particularitățile acestei corespondențe, este necesar să se anuleze articolul 1 litera (b) din decizia atacată, în măsura în care obligă reclamanta să prezinte documentele menționate în anexa la scrisoarea adresată de către Australian Mining & Smelting Europe Limited Comisiei din 26 martie 1979 și enumerate în lista documentelor depuse la grefa Curții la 9 martie 1981, cu numerele 1 a) și b), 4 a) - f), 5 și 7.

37 În schimb, acțiunea trebuie respinsă în măsura în care este direcționată împotriva dispozițiilor de la articolul 1 litera (b), citat anterior, care vizează alte documente decât cele menționate anterior, enumerate, de asemenea, în anexa și în lista de mai sus care nu au fost încă prezentate Comisiei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul articolului 69 alineatul (3), Curtea poate repartiza cheltuielile de judecată total sau parțial în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere sau pentru motive excepționale.

39 Întrucât fiecare parte, atât părțile din acțiunea principală cât și intervenienții, au căzut în pretenții cu privire la anumite capete de cerere, este necesar să se repartizeze cheltuielile de judecată.

pentru aceste motive,

## CURTEA

declară și hotărăște :

(1) Anulează articolul 1 litera (b) din Decizia nr. 79/760 a Comisiei din 6 iulie 1979 în măsura în care obligă reclamanta să furnizeze documentele menționate în anexa la scrisoarea adresată de către Australian Mining & Smelting Europe Limited Comisiei din 26 martie 1979 și enumerate în lista documentelor depuse la grefa Curții la 9 martie 1981, cu numerele 1 a) și b), 4 a) - f), 5 și 7.

(2) Respinge celelalte capete de cerere ale acțiunii.

(3) Fiecare parte, atât părțile în acțiunea principală cât și intervenienții, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Chloros	Grévisse
Pescatore		
Everling		

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 18 mai 1982.

Grefier  
P. Heim

Președinte  
J. Mertens de Wilmars